

- a) de uit de openbare dienstverplichtingen voortvloeiende economische belasting niet alle energiebedrijven treft;
 - b) de kosten van de openbare dienstverplichtingen hoofdzakelijk worden gedragen door de eindafnemers die deze niet kunnen aanvechten, hoewel zij aardgas tegen vrij tot stand gekomen prijzen van de eindleveranciers betrekken;
 - c) er geen sprake is van differentiatie van de economische belasting die voortvloeit uit de nakoming van de openbare dienstverplichtingen en die door verschillende soorten afnemers wordt gedragen;
 - d) een beperking van de duur van de toepassing van deze maatregel ontbreekt;
 - e) de waarde van de openbare dienstverplichtingen wordt berekend op grond van de kostenverrekeningsmethode volgens een prognosemodel.
2. Is op grond van artikel 3 van richtlijn 2009/73/EG van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 betreffende gemeenschappelijke regels voor de interne markt voor aardgas en tot intrekking van richtlijn 2003/55/EG, met inachtneming van de overwegingen 44, 47, 48 en 49 ervan, een nationale bepaling toegestaan zoals die in § 5 van de overgangs- en slotbepalingen van de Zakon za normativnite aktove (wet betreffende normatieve handelingen), die de KEVR vrijstelt van de verplichtingen van de artikelen 26 tot en met 28 van de Zakon za normativnite aktove en in het bijzonder van de bij het opstellen van het ontwerp van een algemeen verbindend voorschrift bestaande verplichtingen om de beginselen van noodzakelijkheid, gegrondheid, voorzienbaarheid, transparantie, coherentie, subsidiariteit, evenredigheid en stabiliteit te eerbiedigen, een publieke raadpleging van burgers en rechtspersonen te houden, het ontwerp vooraf met motivering te publiceren alsmede motiveringen, ook met betrekking tot de verenigbaarheid met het Unierecht, uiteen te zetten?

(¹) PB 2009 L 211, blz. 94

**Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door de Spetsializiran nakazatelen sad (Bulgarije)
op 7 januari 2019 — Strafzaak tegen RH**

(Zaak C-8/19)

(2019/C 93/46)

Procestaal: Bulgaars

Verwijzende rechter

Spetsializiran nakazatelen sad

Partij in het hoofdgeding

RH

Prejudiciële vragen

1. Is het verenigbaar met artikel 267 VWEU en artikel 47, lid 2, van het Handvest van de grondrechten om een nationale bepaling zoals artikel 489, lid 2, van de Nakazateleno-protsesualen kodeks (wetboek van strafvordering) in die zin uit te leggen dat de verwijzende rechter, hoewel hij een prejudiciële vraag heeft gesteld over de rechtmatigheid van een voorlopige hechtenis in een strafprocedure, meteen uitspraak moet doen over die rechtmatigheid in plaats van het antwoord van het Hof van Justitie af te wachten?

Indien de eerste vraag ontkennend wordt beantwoord:

- 2.1. Moet de nationale rechter zijn nationaal recht op grond van de laatste zin van overweging 16 van richtlijn 343/2016 (¹) in die zin uitleggen dat hij, alvorens de verlenging van de voorlopige hechtenis te gelasten „eerst [moet] nagaan of er voldoende belastende bewijzen [...] zijn die de betrokken beslissing rechtvaardigen”?

- 2.2. Wanneer de verdediging op een gegronde en ernstige manier bestrijdt dat er „voldoende belastende bewijzen[...] zijn”, moet de nationale rechter daarop ingaan op grond van de in artikel 47, lid 1, van het Handvest neergelegde verplichting om een doeltreffende voorziening in rechte te waarborgen in het kader van de rechterlijke toetsing van de verlenging van de voorlopige hechtenis?
- 2.3. Is er sprake van schending van artikel 4, juncto artikel 3 van de richtlijn, zoals uitgelegd in het arrest Milev (C-310/18), wanneer de nationale rechter de verlenging van de voorlopige hechtenis motiveert overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM betreffende, ten eerste, artikel 5, lid 1, onder c), EVRM, en vaststelt dat er bewijzen zijn ter ondersteuning van de beschuldiging, die van die aard zijn dat zij „een neutrale en objectieve waarnemer ervan kunnen overtuigen dat de betrokkene het [strafbare] feit kan begaan hebben”, en betreffende, ten tweede, artikel 5, lid 4, EVRM, en effectief en daadwerkelijk uitspraak doet over de bezwaren van de verdediging met betrekking tot de rechtmatigheid van de voorlopige hechtenis?

(¹) Richtlijn (EU) 2016/343 van het Europees Parlement en de Raad van 9 maart 2016 betreffende de versterking van bepaalde aspecten van het vermoeden van onschuld en van het recht om in strafprocedures bij de terechtzitting aanwezig te zijn (PB 2016, L 65, blz. 1).

Hogere voorziening ingesteld op 24 januari 2019 door Mouvement pour une Europe des nations et des libertés tegen het arrest van het Gerecht (Achtste kamer) van 27 november 2018 in zaak T-829/16, Mouvement pour une Europe des nations et des libertés / Parlement

(Zaak C-60/19 P)

(2019/C 93/47)

Procestaal: Frans

Partijen

Rekwirante: Mouvement pour une Europe des nations et des libertés (vertegenwoordiger: A. Varaut, advocaat)

Andere partij in de procedure: Europees Parlement

Conclusies

- vernietiging van het bestreden arrest;
- nietigverklaring van het besluit van het Europees Parlement van 12 september 2016 waarbij wordt verklaard dat bepaalde uitgaven niet voor financiering in aanmerking komen voor het financieel jaar 2015;
- verwijzing van het Parlement in alle kosten van de procedure;
- rekwirante naar billijkheid te vergoeden voor de procedurekosten die in deze zaak voor haar zijn opgekomen.

Middelen en voornaamste argumenten

Mouvement pour une Europe des nations et des libertés (MENL) heeft een affiche uitgebracht die betrekking had op de migratiecrisis en het Schengenakkoord, met daarop haar logo, evenals, zij het op veel discretere wijze, de logo's van Front National en van Vlaams Belang.

Het Parlement heeft de uitgave voor die affiche verworpen, op grond dat deze neerkwam op een onterecht voordeel voor een nationale politieke partij.

Bij het bestreden arrest heeft het Gerecht het beroep van MENL tot nietigverklaring van dat besluit verworpen.